

*K obrodě bílé rasy nedojde
zvolením kongresmanů, najmutím
si lobbistů a účastí na systému,
usilujícím o její zničení*

Autor: Michael O'Meara

Poznámka: Následující text pochází z knihy Michaela O'Meary *Toward the White Republic*.

„Je crois à la Révolution dans la mesure où je ne crois ni à la durée ni à la valeur de la Société qui m'entoure.“ Pierre Drieu La Rochelle

Skoro podobně depresivním jako představa vyhynutí našich lidí se jeví pohled na bílou opozici vůči této vizi.

Nejde jen o mizivá čísla, omezenost na kyberprostor, negativní namísto pozitivního chápání toho, co je třeba udělat, neshody ohledně společného cíle a její atraktivitu pro mnoho asociálních a dysfunkčních jedinců, zcela neschopných podporovat jakýkoliv nacionalistický odpor.

Co hůř – někdy se zdá, že nedokáží ani rozeznat nepřítel. Ať už jde o rasově smýšlející konzervativce, usilující o zastavení přílivu barvy a návrat do utopie Ameriky před rokem 1965 nebo bílé nacionalisty, „kteří nejsou revolucionáři, ale paleokonzervativci, co nechtějí systém změnit, ale dostat ho do svých služeb“, bílý odpor se soustředí na média (tj. internet), „probouzení“ dalších a politické iniciativy směřující k reformě od základů protibělošského systému.

K dovršení bídy vycházejí tyto sisyfovské činy z přesvědčení, že někdejší bílou Ameriku – zasvěcenou vydělávání dolarů a usilování o štěstí („...pursuit of Happiness“ – pozn. DP) – lze a stojí za to získat zpět, že toho lze dosáhnout prostřednictvím idejí, pomocí médií zprostředkovaných informací, odhalení a argumentů, skrze stávající institucionální kanály typu soudů či volební systém.

Kéž by to jen bylo tak snadné.

Naši lidé nestojí na pokraji vyhynutí kvůli židovské a/nebo liberální monopolizaci médií, protibělošské indoktrinaci, kontrole všech klíčových institucí a z toho vycházejících vlivu a moci. To vše nepochybně hraje velkou roli, ale redukovat problém výhradně – nebo i jen zásadně – do této meze znamená zcela přehlížet dvě či tři století západních dějin.

Hrozba naší existenci je hluboce zakořeněná v civilizačním, ontologickém a duchovním nepořádku, podporujícím současné požitkovství našich každodenních životů.

Když Yuri Slezkine chvástavě označuje moderní éru za éru židovskou (ve své knize *The Jewish Century*, pozn. DP), dospívá k pravdě blíž než většina bílých nacionalistů. Založen na levantinském chování „narušovatelu hranic, porušitelu pravidel a nomádkých prostředníků“, směřuje celý mechanismus židovské moderní doby ve výsledku k našemu kolektivnímu odárijštění.

Od svých počátků v liberálně demokratických revolucích pozdního 18. století se moderní Západ v příkrém rozporu se svými středověkými a starověkými předchůdci zbavil veškerého smyslu pro tradici, transcendenci a věrnost; narušuje přirozený řád věcí; následuje striktně praktický ekonomický kurz, směřující k nejnižšímu řádu existence; nevidí vyšší referenční body; nahrazuje „práva“ krve a odkazu falešnými doktrínami a nabýváním hmotných zisků.

Zda byla modernizace vyvolaná liberálně demokratickými revolucemi nevyhnutelně požidovštující nebo ne (antisemitská tradice nedochází k jednoznačnému závěru) není relevantní pro skutečnost, že se modernizace a požidovštění – **Kevinem MacDonalidem** nazvané „narůst židovské moci a konec specificky evropské povahy USA“ – odehrály v tandemu, dvě strany téhož historického fenoménu.

S příchodem požidovštování modernitou byl árijský duch – který dal naší rase na úsvitu věků formu a provázel ji každým následujícím stádiem řecko-římského, keltského, germánského, slovanského a evropského růstu – vyhnán z tohoto světa.

Proto musíme říct, že naši lidé čelí vyhynutí, jelikož celá struktura západního života – kultura, civilizace, ekonomika, jakkoliv to chcete nazvat – zrazuje nejvnitřnější podstatu svého bytí.

Co je třeba udělat?

V první řadě nesmí rozvíjející se alternativní média, šíření povědomí mezi lidmi a rozličné místní aktivity na obranu bílé existence podlehnout lákání reformistických sirén, zpívajících píseň o možnosti nastavení systému ke službě bílým zájmům – udržování této iluze by bylo tou nejhorší zradou. Je to totiž právě samotný systém – naplněný židovským lunárním duchem – který nás odárijštuje, znečišťuje naši krev a usiluje o naše zničení. 1] On je nepřitelem. Nelze jej zreformovat, jediné opustit – pokud chceme přežít. Veškeré řeči o činnosti uvnitř systému jsou jen utopickým řečněním – raději jej nechejme barevným, icikům nebo učitelům.

Představa rasově uvědomělé obdoby Gramsciho „dlouhého pochodu institucemi“ působí podobně absurdně – Covingtonova Severozápadní dobrovolnická armáda se jeví stokrát realističtěji než idea znovudosažení integrity bílého života prostřednictvím voleb nebo alternativních médií.

Nás směr musí nezbytně být árijský, nikoliv americký. Stará Amerika sice byla rasově uvědomělá, ale typicky liberálním způsobem, dávajícím přednost nižším produkčním a reprodukčním funkcím – což ji od počátku odsuzovalo k tomu stát se „kapitalistickou, kosmopolitní a protinárodní.“ Její rasismus tedy nebyl pokrevním povědomím, vlastním

válečnickým otcům naší rasy - stejně jako její „lepší svět“ kšeftujících plutokratů, podplacených politiků a předních rodin představuje pouhou uznávanější tvář jejího kriminálního podsvětí, cizí tradičním árijským standardům hierarchie, formy, mužnosti, transcendence, autority a suverenity.

Co se bílých mas - jejichž vegetativní existence probíhá bez vědomí vládnoucích vyšších sil, plně orientovaná na materialistické a rodinné starosti nižšího řádu - týče, nikdy je neosloví ideje a zásady otevřeně popírající stávající řád. Jedině následkem společenské krize, vyvolané nějakou kataklyzmatickou katastrofou, která učiní jejich zavedený způsob života nemožným, se začnou poohlížet po alternativách. V té chvíli však bude více než na ideách a zásadách záležet na lidech a organizacích, jejichž příkladná povaha jim vlije odvahu k rozhodné akci.

K čemu tedy potřebujeme více osvěty, další programy, obchodní strategie, média, více času ke „konverzi“ republikánské partaje - abychom dostali existující protievropský systém do našich služeb? Každý běloch se špetkou sebeúcty, který chce chápat, co se děje nebo co dělat, nemusí pátrat dlouho. Všechny odpovědi jsou tady - jen je zvednout.

Každopádně neustále totalitárnější charakter současného liberalismu - nemluvě pak o kontaminaci naší země stamilionem barevných - činí pouhé zvažování takovéto reformy očividnou pošetilostí.

K obrodě bílé rasy nedojde zvolením kongresmanů, najmutím si lobbyistů a účastí na systému, usilujícím o její zničení, ale návratem k naší původní podstatě a vytvořením nové elity, revolučního předvoje, morálně a organizačně vybaveného postavit se židovskému věku - aby tu po zhroucení prohnílého systému stál někdo připraven k boji za náš spravedlivý podíl na kořisti.

Takto se rodí a ujímají vlády aristokraté krve a ducha.

Všechny starověké árijské civilizace ve skutečnosti vzešly z „rasy dobyvatelů, kteří zdolávali národy a získávali půdu díky vyššímu volání a schopnostem“ - vyššímu volání a schopnostem, vycházejících z árijské doktríny bitvy a vítězství. Hierarchie, řád, statečnost a solární univerzalita takto tedy utvářely bílý život.

Pokud naši lidé obnoví evropskou Ameriku (na severozápadním pacifickém pobřeží či jinde) bude to árijským způsobem, návratem k odvěkým úkonům, které nás od počátku formovaly a učinily z nás to, čím jsme. Nedostaneme se tam skrze proces, od základů závislý na všem, co leží v kořeni našeho současného ponížení.

Poznámka:

1] Viz **Julius Evola**: „Pomocí pojmů vypůjčených od **J. J. Bachofena** nazval **Evola** árijského ducha solárním a mužným, zatímco židovského lunárním a femininním.“

Úvaha Michaela O'Meary **Against White Reformist** vyšla na stránkách Counter-Currents

Publishing.